

rikken skal lette foden lidt fra speederen, vi skal tage et hårdere greb omkring rattet for at sikre, at det, vi aftaler ikke mindst med kommunerne, også respekteres. Vi skal udvide arbejdsstyrken ved at gøre det lettere at rekruttere arbejdskraft i udlandet, ved at få nogle af dem, der går på passive ydelser, ind på arbejdsmarkedet og ved at tage et opgør med unødvendigt sygefravær, som skyldes dårligt arbejdsmiljø eller dårlige processer mellem virksomhed og kommune og almen praksis. Det er det, vi skal gøre. Og så skal vi for at fuldende bilbilledet have bilen til at køre lidt længere på literen. Vi skal simpelt hen forsøge i at udfolde de rigtige løsninger.

Det burde sådan set være en dagsorden, vi kunne enes om, og derfor må jeg sige, at jeg bliver lidt ærgerlig, når man siger – jeg tror, at det igen var SF, der var inde på det fænomen – at man jo godt ville være med til noget mere, og så som et konkret eksempel nævner flerårsaftalen på kriminalforsorgsområdet, hvor en meget bred kreds af partier jo blev enige om, hvordan der med fornuft kunne bruges nogle flere penge, men da de så skulle findes, kneb det med paratheden.

Kl. 16:16

Hr. Ole Sohn brugte udtrykket, at det var designet til at squeeze oppositionen ud. Hvad var det så, der var designet til at squeeze oppositionen ud? Hele tanken og det, der gemte sig i forslaget, var sådan set at sige, at når nu staten kan købe ind med meget stor rabat, når vi køber hjemmearbejdspladser, it-opkoblinger, kuglepennene og notesblokke, fordi det nu engang er sådan – jeg tror, at hr. Ole Sohn, med den forandringsproces, hr. Ole Sohn har gennemgået fra sin tidlige politiske ungdom til nu, vil anerkende den markedsmechanisme – at hvis man køber stort ind, får man rabatter, skal vi så ikke lade vores selvejende institutioner på det offentlige område blive omfattet af statens indkøbsaftaler? Når vi f.eks. kan købe en it-hjemmeopkoblingsarbejdsplads til halv pris, skal de selvejende institutioner også have mulighed for at købe det til halv pris. Hvis man kan købe det til halv pris, behøver man ikke lige så mange penge, som man havde i går, for at få det samme antal hjemmearbejdspladser. Her er der altså en mulighed for simpelt hen at gøre noget, der er klogere, og få pengene til at række lidt længere. Det er det, hr. Ole Sohn omtaler som et meget målrettet forsøg på at squeeze oppositionen ud.

Jeg må sige, at hvis det er dér, grænsen går for kreativitet i oppositionen, så tror jeg, at vi kan

imødesee en meget sort fremtid, hvis oppositionen på et tidspunkt skulle blive majoritet. For med den demografiske udfordring, som vi står over for – med flere, der forlader arbejdsmarkedet, end der træder ind på arbejdsmarkedet, og med et stigende berettiget forventningspres om, at når vi betaler en af verdens højeste skatter, skal vi også mødes med en tilsvarende høj service – er en af hovedvejene til at få enderne til at nå sammen simpelt hen at indrette os klogere, mere begavet, sådan som vi f.eks. også gør det med de nye servicecentre, vi laver på statens eget område.

Dem laver vi for at samle nogle af de administrative funktioner på færre adresser, for at øge det faglige niveau og skabe mere spændende arbejdspladser, for at få det samme arbejde gjort med et mindre antal normeringer – for simpelt hen at sikre, at vi har indrettet os på en sådan måde, at opgaverne også kan løses i en situation, hvor arbejdskraften med fordel kunne bruges andre steder, nemlig i den borgernære service, hvor folk sådan set for alvor kan opleve, om vi har et velfungerende velfærdssamfund, eller ude i den private sektor, hvor man skaber den velstand, som sådan set er forudsætningen for velfærd.

Det er sådan set den vej, vi skal gå, og det synes jeg at årets finanslovaftale på mange måder lægger en fornem grundsten til. Jeg synes også for at slutte i et lidt mere positivt hjørne, at der har været meningstilkendegivelser her i dag, som burde, hvis man ellers står ved det, som man selv siger, også når tingene sættes under en anden overskrift, pege i retning af, at vi kunne få bredde omkring nogle af de nødvendige ting.

Hr. Morten Bødskov fremhævede f.eks. den socialdemokratiske såkaldte jobplan, som nok ikke har meget med en jobplan at gøre, og som i hvert fald ikke kan generere 100.000 årsværk, sådan som det bliver påstået, men som jo alligevel rummer nogle interessante elementer, f.eks. det element, at hvis vi kan afbureaukratisere i den offentlige sektor og fjerne nogle stive strukturer og indberetningsskemaer og andet, der belaster dagligdagen for nogle af vores offentligt ansatte, rækker deres arbejdskraft så at sige længere. Det giver ikke flere mennesker på arbejdsmarkedet, men værdien både for dem selv og for samfundet bliver selvfølgelig større, hvis de kan koncentrere deres tid om deres kerneopgaver frem for en masse procesting.

Det er jo også en dagsorden, der er sat i årets finanslovaftale, hvor regeringen sammen med